

ПРО ПРЕМІЮ

Щорічна премія “Гордість країни”, ініціаторами якої виступають телекомпанія “Новий канал” та газета “ФАКТЫ”, вручається нашим співвітчизникам. Людям, які живуть серед нас. Людям, які героїчними вчинками, щирими душами і своїм життям викликають захоплення та гордість.

Гордість країни - це жінки, чоловіки і діти, чий життя є прикладом сміливості, життєлюбства, самовідданості і доброти. Вони навіть трагедію перетворили на перемогу, подолали неймовірні перешкоди задля досягнення мети, не втрачають віри та борються за краще життя співчуттям і любов'ю.

Премія “Гордість країни” - для тих, чий подвиги часом непомітні у повсякденні, але про них має дізнатись уся країна, бо, завдяки цим людям, ми відчуваємо ГОРДІСТЬ, що народилися та живемо в Україні.

Віктор Пінчук:

Тут і зараз ми вшановуватимемо людей, здатних на Вчинок. Мужність ризикнути власним життям заради порятунку інших, здатність поступитися власними інтересами задля захисту слабких і допомоги тим, хто цього потребує, рішучість у досягненні благородної мети - іноді здається, що такі людські риси не шановані та не модні у сучасній Україні. Але щороку народ виявляє нові взірці хоробрості, безкорисливості, самопожертви і високого гуманізму. І щороку ми схиляємо голову перед Вчинками наших співвітчизників і говоримо з вдячністю: «Вони - Гордість країни!»

Номінації премії “ГОРДИСТЬ КРАЇНИ”

1. Рекорд року

Присуджується тим, хто не просто демонструє можливості людини, а доводить, що вони безмежні.

2. Особисте досягнення

Присуджується тим, хто розвиває свої здібності і здобуває нові знання, щоб допомогти іншим.

3. Сімейна історія

Найдорожче для кожної людини - її сім'я. Наші близькі дарують нам відчуття захищеності й тепла. Сім'я навчає турботи та любові. Присуджується тим, хто за будь-яких обставин залишається відданим своїм близьким.

4. Видатні приклади відваги

Присуджується людям, які у час небезпеки ризикують собою, рятуючи тих, хто потребує допомоги.

5. Досягнення усього життя

Присуджується тим, чия відданість своїй справі, професійні та людські здобутки викликають щире вдячність та мають виняткову цінність для суспільства.

6. Почуття обов'язку

Люди з почуттям обов'язку залишаються вірними йому за будь-яких обставин. Присуджується за виняткові вчинки, продиктовані не тільки професійним, а, передусім, людським обов'язком.

7. Сила духу

Перетворити трагедію на перемогу вдається не кожному. Присуджується за міць духу, віру у себе та у життя.

8. Рідкісний талант

Присуджується тим, хто розвиває свої здібності і здобуває нові знання, щоб допомогти іншим.

9. Найкращий сусід

Зазвичай життя сусідів нас не стосується. Ми з ними лише вітаємося. Та іноді виявляємося єдиними, хто може допомогти.

10. Лікар року

Присуджується тим, чия відданість своїй справі, професійні та людські риси дарують шанс на життя.

Ірина ЛИСЕНКО,
голова правління «Нового каналу»

Ці люди не вважають свої вчинки подвигом: на думку тих, кого ми ось уже п'ятий рік ушановуватимемо на церемонії «Гордість країни», на їхньому місці так учинив би кожен. Хоча ми, хто довкола, розуміємо: ні, далеко не кожен здатен ризикнути життям заради порятунку інших людей, часто незнайомих. Або вистояти, коли доля завдає нищівного удару. І не тільки вистояти, а й стати опертям для тих, хто слабший, хто сам упоратися з бідою не може. Людинолюбство і сила духу - ось за що ми нагороджуємо наших героїв. І хай їхні вчинки у складні дні будуть для нас підтримкою, а в радісні - прикладом.

Олександр ШВЕЦЬ,
головний редактор газети «ФАКТЫ»

Вже десять років наша газета розповідає про звичайних людей, які мужньо долають проблеми, не зважають на свої вади, забувають про власну безпеку, йдучи на допомогу тим, хто її потребує. Приклади відваги, сили духу героїв наших публікацій щоразу стають доказом того, що ми живемо у країні, багатій на гідних, щедрих душею та щирих людей.

Саме герої акції «Гордість країни» змушують нас повірити у справжнє добро, вірність, порядність, дозволяють людям повернути собі віру у майбутнє, переглянути власне життя.

Склад Громадської Ради премії “Гордість країни”

Ніна Матвієнко

Відома фольклорна співачка, солістка хору ім. Вільямса, народна артистка України, лауреат Державної премії ім. Т.Шевченка. “Добре, що пам’ятають та цінують звичайних людей. І газета “ФАКТЫ”, і “Новий канал”, які їх розшукують, уже самі по собі здійснюють подвиг. Усі люди, обрані лауреатами, - звичайні, прості наші люди - честь їм і хвала”

Олександр Швець

Відомий український журналіст, головний редактор газети “ФАКТЫ”

Богдан Ступка

Актор театру і кіно, народний артист СРСР та України, лауреат державних премій України та СРСР, художній керівник Національного академічного театру драми ім. І. Франка

Віктор Пінчук

Бізнесмен, меценат, засновник благодійного фонду

Семен Глузман

Відомий український психіатр, правозахисник, колишній дисидент і політв’язень, виконавчий секретар Асоціації психіатрів України, директор Українсько-американського бюро із захисту прав людини. “Я думаю, все, що відбувається навколо цієї премії - дуже важливо. Це приклад здорового суспільства, у якому пам’ятають про слабких, про тих, хто потребує допомоги; вшановують людей, які зуміли перебороти свої біль і страх”.

Склад Громадської Ради премії “Гордість країни”

Сергій Бубка

Легкоатлет, олімпійський чемпіон зі стрибків із жердиною, 6-разовий чемпіон та 35-разовий рекордсмен світу, Герой України, член виконавчого комітету Міжнародного Олімпійського Комітету

Ірина Лисенко

Голова правління “Нового каналу”

Йосип Кобзон

Голова комітету Державної Думи Росії з питань культури, професор, дійсний член Академії Гуманітарних наук, народний артист Росії та України, кавалер ордена Дружби народів

Андрій Курков

Популярний український белетрист. Автор творів, які увійшли до першої десятки європейських бестселерів, член Європейської кіноакадемії, англійського ПЕН-клубу, мандрівник. “Ідея премії - дуже гарна, потрібна країні, тому що у нас і досі немає впевненості у своїх силах та у своїх людях. Усі номінанти - гідні, вибрати дуже складно. Усі ці люди - переможці у своєму житті”

Мирослав Попович

Відомий український філософ та історик, доктор філософських наук, професор, член-кореспондент Національної академії наук України, директор Інституту філософії, лауреат Національної премії ім.Т.Шевченка. “Ідея акції робить честь нації, яка цінує таких людей”

РЕКОРД РОКУ

Присуджується тим, хто не просто демонструє можливості людини, а доводить, що вони безмежні

БЛИЗНЯТА З СІЛЬСЬКОЇ ШКОЛИ ПЕРЕМОГЛИ У ЧЕМПІОНАТІ ЄВРОПИ З РОЗВ'ЯЗАННЯ МАТЕМАТИЧНИХ ЗАДАЧ

14-річні близнята-вундеркінди з села Баланівки що на Вінниччині стали абсолютними чемпіонами Європи у розв'язанні логічних задач з математики. Учні звичайної сільської школи, Льоня та Коля Тузенки обійшли ліцеїстів із дванадцяти країн світу! І повернулися з Парижа з двома золотими медалями. До речі, організатори Єврокубку не очікували зразу двох переможців з абсолютно однаковими балами, тому довелося терміново замовляти ще одну нагороду.

Самі близнята запевняють, що на чемпіонаті думали кожен окремо. Усе по-чесному, бо і сиділи Коля - за першою партою, а Льоня - за четвертою. А що бали набрали цілковито однакові, то у близнят від першого класу табелі з оцінками - один в один.

Подарунок за перемогу на Єврокубкові, до речі, вони теж отримали один на двох. Хлопцям вручили... калькулятора. Але ж головне - не подарунок, уважають близнюки, які щиро радіють триумфові та самій подорожі. Бо ж за кордоном сільські хлоп'ята побували уперше.

До того ж, після паризької звитяги Миколку та Льонька запросили на навчання до Українського фізико-математичного ліцею при Київському національному університеті ім. Т. Шевченка. Після його успішного закінчення брати зможуть стати студентами цього престижного закладу. На запитання: «Ким ви бажаєте стати в майбутньому?» хлопці хором відповідають: «Ученими». Вони мріють робити відкриття у галузі фізики.

ОСОБИСТЕ ДОСЯГНЕННЯ

Присуджується тим, хто розвиває свої здібності і здобуває нові знання,
щоб допомогти іншим

ВІН ЗЛАМАВ ШИЮ. АЛЕ НЕ ЗЛАМАВСЯ САМ

Про трагедію, яка поділила його життя на «до» та «після», 29-річний Олег Іваненко говорить просто: «Я поламався». Шістнадцятирічним хлопчиком він невдало стрибнув у воду і скрутив собі шию.

Медики передрікали йому життя без руху. Та Олег, рік за роком долаючи біль і наполегливо примушуючи своє тіло працювати, довів: медичний діагноз - не вирок.

Інвалідний візок не зашкодив хлопцеві закінчити університет. Сьогодні Олег працює нотаріусом, керує автомобілем і завойовує золоті медалі. Іваненко - член Національної паралімпійської збірної України з плавання, чемпіон України, людина, яка встановила світовий рекорд, пропливши 50 метрів стилем батерфляй без єдиного вдиху. Цей рекорд Олегові дався нелегко: коли уперше спробував затримати дихання на дистанції, у нього зупинилося серце. На щастя, плавця встигли відкачати.

«Спортсмен повинен бути готовий померти на дистанції, - твердить ця мужня людина. - Такий принцип справжнього спорту.»

За словами Олега, до рекорду він прагнув зовсім не заради слави:

«Я хочу показати і своїм хлопцям, та іншим людям, що з будь-якої ситуації можна знайти вихід. Потрібно тільки дуже захотіти. Можна зробити все! І з самого низу піднятися до будь-яких вершин.»

«Своїми хлопцями» Олег Іваненко називає підопічних реабілітаційного центру у Броварах. Цю організацію для людей з обмеженими можливостями він створив сам. І вже зумів допомогти тисячам людей.

СІМЕЙНА ІСТОРІЯ

Найдорожче для кожної людини - її сім'я. Наші близькі дарують нам відчуття захищеності й тепла. Сім'я навчає турботи й любові. Присуджується тим, хто за будь-яких обставин залишається відданим своїм близьким

ПІДЛІТОК СТАВ ГОЛОВОЮ РОДИНИ З ВОСЬМИ БРАТІВ І СЕСТЕР

15-річний Андрій Костецький з міста Мостиська встає о шостій ранку. Адже до школи йому ще потрібно встигнути видоїти корову і козу, вигнати їх на пасовище разом із курми й гусаками, нарубати дров для печі і приготувати сніданок для своєї великої родини. А як інакше, адже він - найстарший у сім'ї, де є тільки діти і старенька бабуся.

Рік тому, після смерті батьків, вісьмох сиріт могли розподілити по дитячих будинках.

«Ми, коли дізналися, страшенно перелякалися і проплакали півдня», - зізнається молодша сестричка Андрія, Христина. - Потім запитали у знайомих дорослих: «Хто може скасувати для нас ці інтернати? Нам відповіли: «Тільки у міськраді! Але туди треба звернутися із заявою. Ми сіли за стіл і написали її всі разом, як уміли. Потім віднесли наше прохання голові міста.»

Гаряче бажання дітей не розлучатися зворушило дорослих... Діти залишилися разом. І хоча в будинок Костецьких часто привозять одяг, взуття і харчі, роблять у їхній маленькій хатинці ремонт (дітям допомагають усім містом), та все господарство - на самій родині. От і копають підлітки город, садять картоплю і щодня радіють тому, що вони - вкупі.

«Хочу після дев'ятого класу піти у профтехучилище і стати водієм, - подорослому міркує Андрій, який у свої 15 вважає себе відповідальним за братиків і сестричок. - Адже мені молодших піднімати треба.»

ВИДАТНІ ПРИКЛАДИ ВІДВАГИ

Присуджується людям, які у час небезпеки ризикують собою, рятуючи тих, хто потребує допомоги

58-РІЧНИЙ ПЕНСІОНЕР ІЗ ЧЕРКАС ЗАТРИМАВ СЕРІЙНОГО ГРАБІЖНИКА

Микола Петрович чекав своєї черги у відділку банку, коли туди увірвалася людина з автоматом. Шум, вереск, лемент: «Це не жарт! Це пограбування!». 58-річний водій маршрутки спочатку, щоправда, вирішив, що це служба безпеки закладу проводить навчання.

Але всі сумніви в реальності того, що відбувається, у відвідувачів відпали, коли нападник почав стріляти: на його шляху став працівник банку, і злочинець випустив кілька куль, поранивши чоловіка в стегно й живіт.

Люди кинулися до виходу. Микола Петрович залишив залу останнім. Проте бігти він не збирався. Філіпов зачинив вхідні двері перед носом грабіжника, що тікав разом із грішми, і підпер її плечем.

-Я вирішив дочекатися міліції, - просто пояснює свій учинок пенсіонер.

«Відчини, бо застрелю!» - кричав зловмисник і намагався вивалити двері, використовуючи автомат як важіль.

Та Філіпов ще більше наліг плечем, сильно притиснувши злочинцеві пальці.

Через чотири хвилини біля відділку загальмувала машина з блимавками. Ледь міліціонери поглянули в обличчя затриманого, зрозуміли: цього дня їм упіймалася в руки «велика риба». Орієнтування з фотокарткою цього міцного 25-річного чоловіка розіслали по всій Україні. За даними міліції, він причетний до десятка пограбувань банків в Україні й за кордоном. А в грудні влаштував стрілянину у Києві, поранивши патрульного й підлітка, що проходив поруч.

ДОСЯГНЕННЯ ВСЬОГО ЖИТТЯ

Присуджується тим, чия відданість своїй справі, професійні та людські здобутки викликають щиру вдячність та мають виняткову цінність для суспільства.

ДИТЯЧЕ ЗАХОПЛЕННЯ ЗРОБИЛО ЙОГО МІЛЬЙОНЕРОМ

Високоякісні комп'ютерні ігри, засновані на українській тематиці? Сергій Григорович довів - це можливо. Його «Козаки» і «STALKER» стали надзвичайно вдалими комерційними проектами. Одному з найуспішніших розробників комп'ютерних ігор у світі всього 29 років. Він рідко носить дорогі костюми, віддаючи перевагу джинсам, до всіх колег звертається на «ти», а по офісу пересувається на роликах. «Це заощаджує час», - пояснює сам Сергій.

Босові на роликах підлеглі давно вже не дивуються. Тим паче, що це не найнезвичніший вид його транспорту. Свого часу Сергій пересувався по офісу на «швидкісному» (як він сам жартує) інвалідному візку: беручи участь у мотогонках, Григорович зламав ногу, але й далі керував компанією.

Цей екстремал - один із наймолодших мільйонерів України. Він справді почав рано: у 13 років торгував комп'ютерними дисками, а в 16 уже створив власну компанію. Але такий високий статус не заважає Сергієві залишатися у душі мрійливим хлопчиськом.

«Якби у мене було мільярдів 50, я б узявся за створення штучної атмосфери на Марсі та колонізацію», - чи то жартома, чи то всерйоз каже Григорович.

І хто знає, у що могла би втілитись ця фантазія «великого хлопчика»? Адже в основі компанії бізнесмена Сергія Григоровича теж лежало його дитяче захоплення комп'ютерними іграми.

ПОЧУТТЯ ОБОВ'ЯЗКУ

Люди з почуттям обов'язку залишаються вірними йому за будь-яких обставин. Присуджується за виняткові вчинки, продиктовані не тільки професійним, а, й передусім, людським обов'язком

ВІН ТИЖДЕНЬ НЕ ЙШОВ З РУЇН

У командира Дніпропетровського воєнізованого гірничорятувального загону Володимира Мнішенка складна робота. І рік навіть не у тому, що рятувальникам нерідко доводиться ризикувати життям - з найскладнішими умовами все-таки можна звикнути. Але як упокоритися побаченому - маленькі тіла, розплющені бетонними плитами?

«Я багато до чого звик, - хитає головою Володимир Михайлович. - Але із загибеллю дітей змиритися не можна.»

Коли торік у жовтні завалився десятиповерховий будинок на вулиці Мандриківській у Дніпропетровську, і Мнішенко тиждень не йшов з місця трагедії. Хоча надії відкопати людей живими практично не було. Холодильники та іншу побутову техніку, яку витягли з-під руїн, сплюснуло у прямокутники завтовшки у чотири сантиметри. Чи може у таких умовах вижити людина?

Але рятувальники і далі наполегливо пробивалися крізь товщу уламків. Усупереч доказам розуму. І диво сталося: знизу таки почувся слабкий стогін.

42-річний мешканець квартири 107 падав разом із переkritтями з сьомого поверху на третій. Згори його завалило уламками будинку. Олександра діставалися за допомогою спецобладнання. А потім, ставши у ланцюжок, обережно спустили людину на ковдрі униз.

Володимир зізнається, що у ті страшні дні намагався не думати про тих, хто лишався під уламками. Бо було дуже тяжко на серці. Вшанувати пам'ять загиблих він може тільки зараз, коли наодинці приїжджає до місця трагедії, щоб поставити свічку. На пам'ять про тих, кого не вдалося врятувати.

СИЛА ДУХУ

Перетворити трагедію на перемогу вдається не кожному. Присуджується за міць духу, віру у себе та у життя

Юрій ВОЙТЮК, Володимир ТУРСЬКИЙ, Олег ПОЛОЗЮК

ВОНИ ВИРІШИЛИ: ДВІ ПАРИ НІГ ТА ОДНА ПАРА ОЧЕЙ – ЦЬОГО ДОСИТЬ ДЛЯ ПОДОРОЖІ ДО ІНДІЇ...

Кожного з них лихо підстергло на злеті. Юрій Войтюк був завідувачем кафедри ботаніки, коли зненацька став стрімко втрачати зір. Володимир Турський осліп незабаром після закінчення юридичного факультету. А Олег Полозюк став кандидатом у майстри спорту з плавання, але... купаючись, невдало стрибнув у ставок і залишився прикутим до інвалідного візка.

Коли всі троє були повні сил і здоров'я, кожен об'їхав чимало країн. Але Індія - країна дива, де, як той казав, здійснюються найнеймовірніші бажання, залишалася для них недосяжною. І тоді вони вирішили: дві пари ніг та одна пара очей - цього досить, щоб дістатися ашрама - гігантського храму в Путта-Парті. Там, на високій скелястій горі, росте дерево бажань, де незліченні прочани залишають записки із найзаповітнішими мріями.

Вони здолали тяжкий шлях завдяки тому, що допомагали один одному. Олег описував друзям, що бачить, і спілкувався з індусами англійською. А Юрій із Володимиром котили інвалідний візок і несли речі. Разом подолали всі 240 сходинок, які вели до Дерева бажань...

Індійська святиня справді допомогла їм: чоловіки ще раз переконалися, що, незважаючи на лихо, яке ввійшло в їхнє життя, **МОЖУТЬ** - жити, радіти, допомагати іншим...

Життя триває! Олег став майстром спорту з плавання серед осіб із ураженим опертево-руховим апаратом. Володимир обстоює у судах права інвалідів. Юрій готує викладачів для незрячих дітей.

РІДКІСНИЙ ТАЛАНТ

Присуджується тим, хто розвиває свої здібності і здобуває нові знання,
щоб допомогти іншим.

«ТАК НЕ БУВАЄ», - КАЗАЛИ ПРО 6-РІЧНОГО СУРМАЧА ДОРΟΣЛІ МУЗИКАНТИ

Якось маленький Рома Куприянов з Херсона повертався з мамою після тренування з гімнастики. І почув мелодію, що лунала з вікна місцевого палацу дитячої творчості. Малюк, якому тоді було п'ять років, зачаровано зупинився, побачив у вікні дітей з блискучими сурмами у руках і... відмовився чимчикувати далі. Ромчик закохався у щире та дзвінке, як кришталь, музику, народжувану незвичним інструментом. Довелося матусі зайти до школи та попросити керівника естрадно-духового оркестру Семена Миколайовича Ривкіна узяти сина за учня.

Але ж таких маленьких сурмачів не буває! Кажуть, у Романовому віці просто неможливо грати на духових інструментах - дитячі легені не досить розвинені. Це фахівці так стверджують. А Рома взяв у руки сурму - і здивував учителя чистотою та силою звуку. Відтоді крихітного сурмача годі було вигнати з класу: він проводив за репетиціями п'ять-шість годин, перериваючись тільки, щоб з'їсти канапку, яку завжди тримала наготові Ромчина бабуся.

От тільки: інструмент для такого маленького музиканта виявився занадто важким, хлопчикові ручки не могли втримати великої сурми. Довелося батькам купити синові маленького горна, який ще називають «кишеньковим».

З цим інструментом Ромчик наробив шуму на першому у своєму житті виступі на честь 50-річчя херсонського духового оркестру (хлопчикові тоді ледве виповнилося 6 років). А навесні 2006 року диксиленд, в якому грає Рома, став лауреатом міжнародного дитячого джазового фестивалю імені Утьосова в Одесі. Бачили б ви, що діялося в залі! У пориві почуттів глядачі вибігали на сцену та цілували крихітного сурмача...

НАЙКРАЩИЙ СУСІД

Зазвичай життя сусідів нас не стосується. Ми з ними лише вітаємося. Та іноді виявляємося єдиними, хто може допомогти

13-РІЧНИЙ ХЛОПЧИК ВИТЯГ ІЗ РІКИ 40-РІЧНОГО ЧОЛОВІКА

Того холодного весняного ранку Вітя Шилан - 13-річний сирота з села Устя Корецького району, що на Рівненщині, вирушив до річки - подивитися, чи не затопило мосту. Вода у Случі справді сильно піднялась, але перейти на інший берег мостом ще було можна. Вітя вже збирався повертатися додому, коли побачив, як ріка несе порожній човен. За борт що було сил чіплявся сусіда хлопчика - Юрій Шилан (пізніше чоловік розповів, що витягав човна на берег, але послизнувся, а стрімка течія швидко винесла його на середину річки).

«Я перелякався і побіг кликати людей. Та навколо нікого не було. Тоді я помчав назад. Не був упевнений, що зможу витягти його, але розумів: якщо не зроблю всього, що мені під силу, - смерть людини буде на моїй совісті», - зізнається Вітя Шилан.

13-річному підліткові вдалося схопити потопельника за руку. 90-кілограмового сусіду він дотягнув до берега, ризикуючи будь-якої миті опинитися разом із Юрієм у крижаній воді.

Лікарі кажуть: якби хлопчик з'явився на березі бодай на хвилину пізніше, Юрій Шилан навряд чи вижив би...

ВИДАТНІ ПРИКЛАДИ ВІДВАГИ

Присуджується людям, які у час небезпеки ризикують собою,
рятуючи тих, хто потребує допомоги.

Юра КОЗАЦЬКИЙ, Вітя БОВСУНОВСЬКИЙ, Дмитрик НЕЛУПЕНКО і Толик ЛЯПОТА

ЩОБ УРЯТУВАТИ МАЛЮКІВ, ШКОЛЯРІ КИНУЛИСЬ У ВОГОНЬ

Четверо одинадцятикласників з села Недайводи Криворізького району Дніпропетровщини винесли з охопленої вогнем хати чотирьох дітей та їхню маму.

Власників старенького будинку, над яким займалося полум'я, хлопці не знали. Але того квітневого дня, коли школярі побачили з пагорбка хмари диму, це не мало значення.

Сусіди у розпачі метушилися біля будинку: вогонь охопив веранду, тож увійти було неможливо. «Там хтось є?», - підбігши, вигукнули хлопці. Почувши у відповідь: «Діточки...», кинулися до вікон хати.

Роздивитись, що відбувається усередині, було годі: чорний дим стояв щільною стіною. Толя потрапив у кімнату через розбите вікно. Намагаючись майже не вдихати отрути, на яку перетворилось повітря, він навпомацки знайшов на підлозі три нерухомих тіла. По одному Толя передав малюків у турботливі руки друзів. Дотягти господиню хати (жінка знепритомніла) до підвіконня сам не зміг, і в задимлене пекло з вікна рішуче стрибнув Юрко...

Тільки після того, як чорні від гару рятівники, кашляючи, майже вивалилися з вогняної хати, вони усвідомили, що не побачили четвертої дитини. І тоді до вікна кинувся Дмитро. Він усе ж знайшов у полум'ї маленького Микиту. Віті, котрий прийняв його біля вікна з товаришевих рук, малюк здвся зовсім холодним. Але маленьке серце, на щастя, билось.

Цей випадок став для чотирьох «мушкетерів» із Недайводи доленосним: тепер усі вони вчаться в Академії пожежної безпеки...

ЛІКАР РОКУ

Присуджується тим, чия відданість своїй справі, професійні та людські риси дають шанс на життя.

ВИХОДИВ МАЛЮКА, ЩО З'ЯВИВСЯ НА СВІТ УДВІЧІ (!) РАНІШЕ ТЕРМІНУ

Цей випадок професіонали називають унікальним. Адже при народженні Богданчик важив усього 490 г. Такої крихітки на території СНД ще не вдавалося врятувати нікому.

«Я чомусь не мала поганого передчуття, - згадує мама Богдана Олена Черній. - За тиждень до народження сина мені зробили УЗД, усе було добре...»

Коли в Олені несподівано відійшли води, її на «швидкій» відвезли у житомирський обласний центр охорони здоров'я матері та дитини.

«Зізнаюся, я тоді вже у думках прощалася з малям, - каже жінка. - Медики сказали, що дитина жива, але не обнадіювали.»

Але теорія медицини говорила - це маля не може вижити. А якщо виживе, то скоріш за все буде інвалідом. Але Богданчикові пощастило: недоношений малюк, який поміщався на долоні, не міг самостійно дихати і їсти, потрапив до дбайливих рук завідувача відділу інтенсивної терапії новонароджених Сергія Лапонога. Медик практично поселився в лікарні, біля дитини, яка постійно потребувала його допомоги. Зважував кожен його новий грам, рахував кожен подих...

До речі, Богдан - не єдиний маленький пацієнт, котрого порятували Сергій Петрович та його відділення. За кожного недоношеного малюка, котрий потрапляє у реанімацію обласного центру, він бореться як за власного.

«Я щасливий, коли вдається виходити дитину», - зізнається лікар. Нещодавно Богданові виповнився рік. У День його народження батьки привезли малюка туди, де він з'явився на світ. Щоб разом із Сергієм Лапоногом і його колегами відсвяткувати таку важливу для них подію.

Олександр МИХАЙЛИЦЬКИЙ

Символ премії “Гордість країни” - скульптурне зображення жінки, виготовлене з бронзи та каменю. Автор - відомий український скульптор Олександр Михайлицький. “Мені дуже приємно, що я зміг підтримати цю премію своєю роботою і висловити повагу переможцям, справжнім людям, героям нашої країни. Символом України завжди була жінка. Мій скульптурний образ, легкий і спрямований угору, уособлює надію та віру у майбутнє. Сонце у руках жінки - це тепло і світло, що їх хороші люди несуть у світ”.

Понад 10 років Віктор Пінчук розвиває та підтримує низку філантропічних проектів в Україні. 2006-го він об'єднав цю діяльність у рамках Фонду Віктора Пінчука з метою забезпечення послідовнішого, професійнішого та відповідальнішого підходу та розвитку нових проектів.

Мета Фонду Віктора Пінчука - зробити внесок у модернізацію України та підтримувати виникнення нової генерації українських лідерів, що прагнуть служити своїй країні. Шість напрямків діяльності та близько 20 проектів були ретельно підібрані завдяки їхньому стратегічному значенню для досягнення цієї мети:

- Здоров'я (Центри допомоги новонародженим «Колиски надії», боротьба з ВІЛ/СНІД);
- Освіта (Стипендіальна програма «Завтра.UA», Київська школа економіки (KSE), «Назви своє ім'я» - спільний фільм зі Стівеном Спілбергом, проект Аспен-Україна);
- Культура (Центр сучасного мистецтва PinchukArtCentre, камерний оркестр «Пори року», підтримка культурних заходів);
- Права людини (Юридичні клініки, правова допомога спільно з Фондом Сороса);
- Україна в світі (YES - Ялтинська Європейська стратегія, Amicus Eurorae Foundation, Інститут Брукінгса, Інститут міжнародної економіки Петерсона, Міжнародна кризова група, Український Сніданок у Давос);
- Духовне відродження (проекти у Дніпропетровську, проект «Бейт Циндліхт»).

Фонд Віктора Пінчука є членом Європейського Центра Фондів та Українського Форуму Грантодавців.

ПЕРЕМОЖЦІ ПРЕМІЇ "ГОРДИСТЬ КРАЇНИ 2006"

